

EMILIA HOEKIAND

in het rijk van de eenhoorns

Laura Ellen Anderson

Ballon Junior is een label van uitgeverij Ballon Media.
www.ballonmedia.com

De oorspronkelijke Engelse uitgave werd voor
het eerst gepubliceerd in 2018 onder de titel
Amelia Fang and the Unicorn Lords door Egmont UK Limited,
The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London, W11 4AN
Copyright © 2018 Laura Ellen Anderson
De auteur laat haar morele rechten gelden.
Nederlandstalige uitgave: © 2018 Ballon Media, België
F. Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Vertaling: Saskia Martens
Alle rechten voorbehouden
ISBN 978 94 032 0731 5
D/2018/4969/536 – NUR 282

VOOR OPA JOHN

*De onbeschaamdste, meest fantastische negenvingerige
muzikant op de planeet.*

'Even handig als een kikker op een fiets!'

Ik zal altijd van je houden.

Twiglett xxx

INHOUD

KAART VAN NOCTURNIË.....	10
GEESTIGE GROETJES VAN.....	12
1. WAAROM MOET IK DE EENHOORN ZIJN?.....	15
2. DE WENSPUT VAN WENSELIJKE WENSEN.....	31
3. POMPOENENDROLLETJE.....	43
4. MCFONKEL.....	55
5. DE EEUWIGDURENDE KNUFFEL.....	65
6. REGENBOOOOG!.....	77
7. FABIO.....	89
8. GLITTEROPOLIS.....	101
9. KRAAGAFSTOFFER.....	115

10. IN HET SPOOKHUIS	129
11. STERKE, ZELFSTANDIGE EENHOORN	143
12. HET EENHOORNBANKET	153
13. FLOORS UNIEKE TALENT	165
14. DE SNOEPVERTREKKEN	175
15. FLOOR IS GEEN BEEST	191
16. OORGEKRIEBEL	199
17. KABOUTERS, VERENIG U	215
18. LICHT EN DUISTERNIS	225
WALGELIJKE RECEPTEN	240

VREUGDEVALLEI

FEENWOUDE

DE BUITENGEWONE
BERGEN

VERPUKKELIJKE
VIJVER

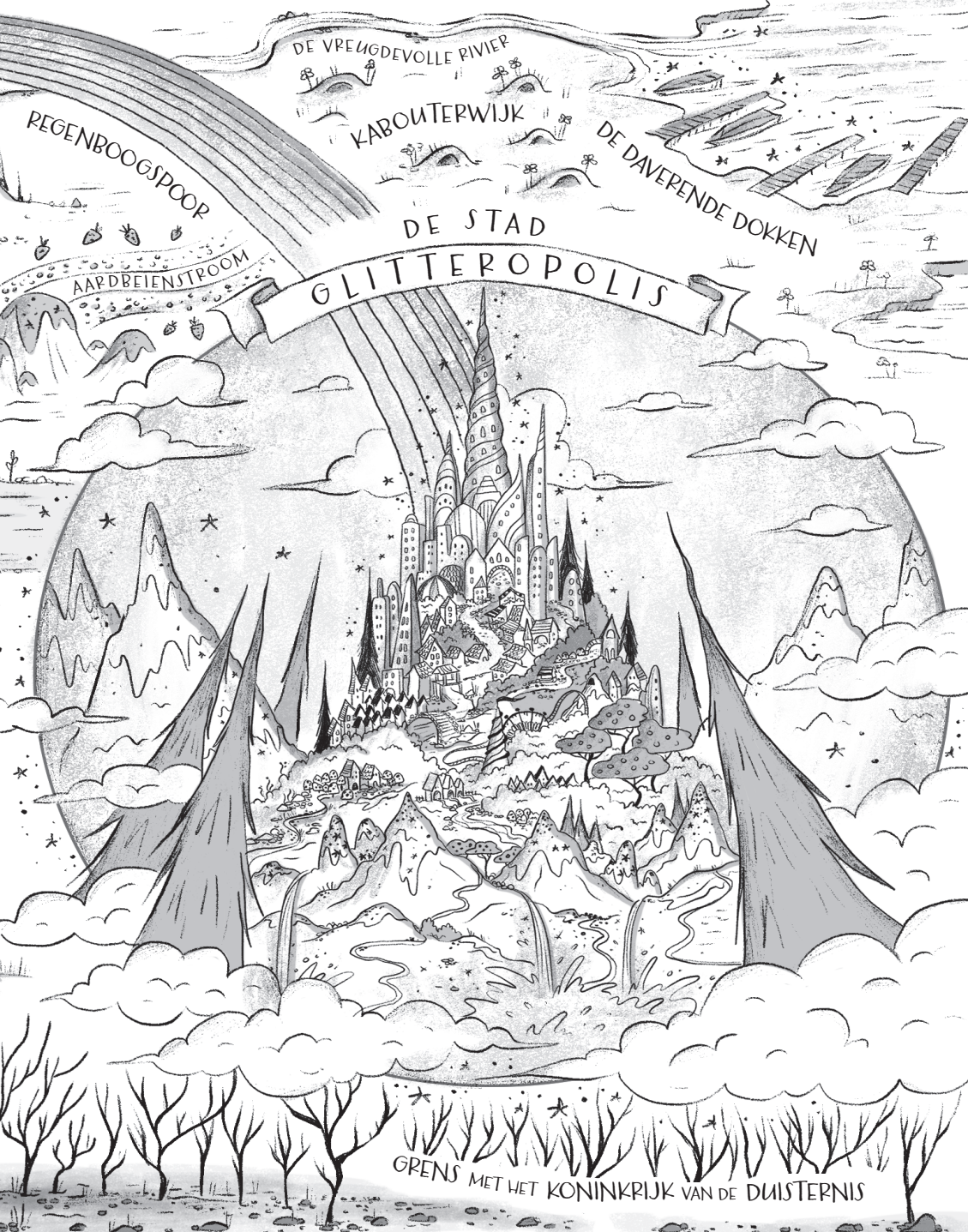
WENSPUT VAN WENSELIJKE WENJEN

LIEFLIJKE
WEIDE

DE
BEESTEN-
BLOESEM

HET
KONINKRIJK VAN HET LICHT

HET VERSTEENDE WOUDE

DE VREUGDEVOLLE RIVIER

KABOUTERWIJK

DE DAVERENDE DOKKEN

REGENBOOGSPOOR

AARDBREIENSTROOM

DE STAD
GLITTEROPOLIS

GREN'S MET HET KONINKRIJK VAN DE DUISTERNIS

Geestige Groetjes van...

EMILIA en PULPJE

HOUDEN VAN:
Knuffels
en tongbrekerbroodjes

HOUDEN NIET VAN:
Vroeg naar bed gaan

TANGIJN

HOUDT VAN:
Zijn nieuwe vrienden Emilia,
Floor en Heintje

HOUDT NIET VAN:
Een lege maag

FLOOR en HEINTJE

HOUDEN VAN:
Op avontuur gaan met Emilia

HOUDEN NIET VAN:
Onbeschofte wensputten

KONING VLADIMIR

HOUDT VAN:
Het spelletje Kerkers en Dagmerries

HOUDT NIET VAN:
Slijmsporen in de theepot

MCFONKEL

HOUDT VAN:
Huppelen en
regenbogen

**HOUDT NIET
VAN:**
Pluismijten

FELICIA

HOUDT VAN:
Glitter en familie

HOUDT NIET VAN:
Weggelopen
champignons

FABIO

HOUDT VAN:
Sterke, zelfstandige eenhoorns

HOUDT NIET VAN:
Wezens van de Duisternis

verwarren met een beest. Ze was ook een van Emilia's beste vrienden.

'Het kan toch nog geen tijd zijn?' kreunde Heintje. Hij trok zijn kap over zijn gezicht. Heintje Verdood was de Dood zelf. Maar tot hij de juiste leeftijd bereikte, boog hij zich alleen over de sterfgevallen van kleine Nocturniërs. De grotere wezens waren voor zijn doodvader.

Het was herfstvakantie en de zon was opgekomen boven het Koninkrijk van de Duisternis. Dat betekende dat iedereen in Nocturnië en de angstaanjagende buitenwijken naar bed zou gaan – behalve Emilia Hoektand en haar vrienden. Zij vertrokken zo meteen op een grote speurtocht naar het Koninkrijk van het Licht.

'FLOOR!' zei prins Tangijn La Floemp de Eerste. Hij klapte tweemaal in zijn handen. 'Ik eis ontbijt!'

'NIET NAAR ME *KLAPPEN!*' zei Floor en ze balde haar grote harige vuisten.

'Tangijn', zei Emilia met een zucht. 'Weet je

nog wat we hebben afgesproken? *Probeer* niet zo bazig te zijn.'

'Ik vergeet het elke keer weer', zei Tangijn schaaпachtig. 'Mag ik niet een *beeetje* bazig zijn?'

'Nee!' Emilia lachte. 'We zijn je *vrienden*.'

'Meiden.' Tangijn glimlachte.

'*Vrrrrienden*', zei Emilia.

Tangijn ademde diep in. 'Vrrrrie...' Hij wreef zijn voorhoofd af. 'Vrrrrie...' probeerde hij weer. '*Vrrrriendmeiden*?' Hij leek trots op zichzelf.

'Dat is... vooruitgang', zei Emilia.

Toen Emilia Tangijn voor het eerst had ontmoet, was hij best gemeen tegen haar geweest. Hij had haar pompoenhuisdier, Pulpje, gestolen. Maar wat bleek? Prins Tangijn was eenzaam en zocht gewoon een vriend. Tangijn was helemaal alleen opgegroeid in een paleis en had alleen het gezelschap van mummie meiden. Hij had een moeder: ze was een fee en heette Felicia. Tragisch genoeg was Felicia op mysterieuze wijze verdwenen toen Tangijn nog

maar een baby was. Prins Tangijns vader, koning Vladimir, was zo verdrietig omdat zijn vrouw verdwenen was dat hij zijn koninkrijk en Tangijn had verwaarloosd. Hij zocht jaren tevergeefs naar haar. Daardoor was Tangijn een verwend nest geworden (waardoor hij dacht dat het oké was die arme Pulpje te stelen). Hij was bovendien half vampier en half fee. Tangijns grote geheim zou de meeste Wezens van de Duisternis schrik aanjagen. Maar Emilia had ontdekt dat de Wezens van het Licht niet zo eng waren als ze hen hadden wijs-gemaakt. Het bleek zelfs dat feeën je hoektanden *niet* stelen en eenhoorns *geen* dodelijke regenbogen uit hun achterste laten knallen.

‘Ik ben zo moe. Ik weet niet of ik overdag wakker zal kunnen blijven’, zei Heintje.

‘We wennen er wel aan’, stelde Emilia hem gerust.

Emilia en haar vrienden wandelden door de gang van het Hoektand-herenhuis. Beneden hoorden ze gelach, gevolgd door een luide boer. Emilia’s

vader, graaf Draak de Derde, kwam traag met zijn achterwerk eerst uit de eetkamer omhooggevlogen naar het plafond.

‘IK WIN!’ riep hij. ‘Ik *wiiin!* Ik heb je in het graf doen belanden en ben *toen* via de Trollenbrug gekomen waar ik tweehonderd Kabouterslijmpunten in de wacht heb gesleept! Toen kwam koning Vladimir slingerend en hikkend in het zicht. Hij zweefde ook naar het plafond. ‘FOUT, Draak,

mijn goeie oude knieklapper!' *BOER*. 'Ik was *al lang* OP de Trollenbrug voor jij daar aankwam, omdat ik mijn Wolvenhuilkaart heb ingezet en die combineerde met de Bliksemschichtbonus die ik had opgespaard...'

'Jullie verliezen allebei', riep Emilia's moeder, gravin Frivolien. 'Ik heb de Totale Zonsverduisteringkaart. *KIJK!*' Ze wuifde een gedetailleerde kaart voor hun gezichten.

'Gekwijn!' zeiden de graaf en koning Vladimir in koor. Ze knuffelden elkaar en draaiden traag 360 graden, voor ze weer naar beneden zweefden.

'*Maaaaaam!*' gilde Emilia van boven. 'Het wordt licht. Hebben jullie dat niet gemerkt?'

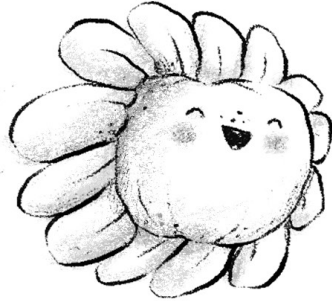
'*Barstende bliksem*, je hebt gelijk!' krijste de gravin. 'We gingen zo op in Kerkers en Dagmerries! Ik kan niet geloven dat het al tijd is!'

De volwassenen klommen de trap op.

Koning Vladimir was veel vrolijker sinds Emilia en haar vrienden hadden voorgesteld mee te helpen zoeken naar Felicia. Hij had zo lang alleen gezocht. Nu had hij hulp, en belangrijker nog: *hoop*.

Als voorbereiding op hun riskante onderneming in het Koninkrijk van het Licht had de gravin handige vermommingen gemaakt die Emilia, Floor, Heintje en de koning op hun tocht konden dragen. Tot nu toe dachten de Wezens van het Licht nog steeds dat vampiers hun bloed dronken en yeti's hen verpletterden.

Pulpje was verkleed als een groot madeliefje en **bo-boingde** opgewonden

BO-BOING

rond toen Emilia een pirouette maakte in haar feeënpakje.

‘Het is niet lelijk...’ zei ze en ze bewonderde haar glinsterende vleugels. ‘Maar ben ik niet te groot om een fee te zijn?’

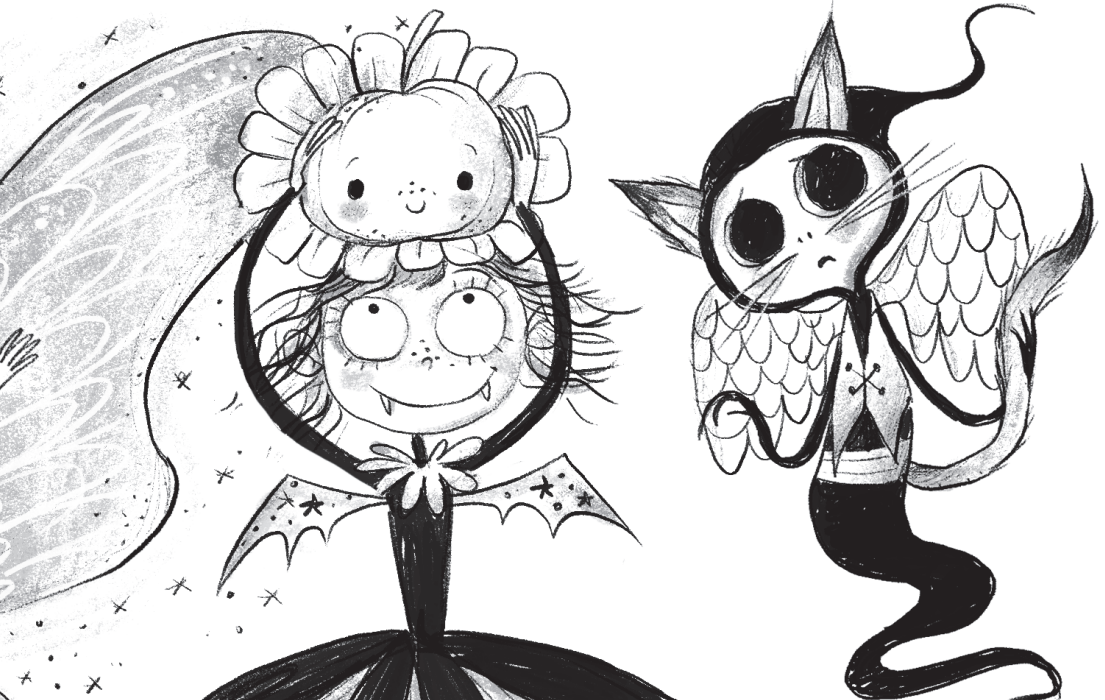
‘Onzin!’ zei de koning. ‘Er bestaan feeën in alle maten en gewichten. Sommige zijn groot en andere zijn piepklein. Mijn Felicia was ongeveer zo lang als mijn arm. De perfecte maat om te knuffelen’, zei hij glimlachend.

‘WAAROM MOET IK DE EENHOORN ZIJN?’ zei Floor. Ze zette haar hoorn recht. Heintje keek zenuwachtig naar zijn engelkatjesstaart.

Tangijn bewonderde zijn (echte) feeënvleugels in een van de vele spiegels van de gravin. ‘Ik vind dat ik er FANTASTISCH uitzie!’ riep hij uit. ‘Papa, verkleedde jij je weleens als je op je eentje naar het Koninkrijk van het Licht reisde?’

‘Dat probeerde ik wel’, zei de koning. ‘Maar ik had niemand om me te helpen en ik ben *een ramp*

in naaien. Ik *probeerde* zelf een eenhoornkostuum te maken, maar dat viel uit elkaar op weg naar het Feeënwoud en ik strandde... Hoe zou ik dit zeggen?’ De koning zweeg even.

‘Helemaal naakt.’

Iedereen begon te lachen. ‘DE KONING IN Z’N NAKIE!’ bulderde Floor. Toen beukte ze met haar vuist de muur in.

‘Ja, ja, rustig aan’, zei de koning. Hij kreeg een blos op zijn anders bleke wangen.

‘Maar... konden de mummiemeiden je niet helpen?’ zei Emilia, die het uitproestte.

‘BAH!’ Nu was het aan de koning om zich te verkneukelen. ‘Heb je al eens een mummiemeid aan een naaimachine gezien? Ze naaien hun hoofden nog aan elkaar!’

‘Vrees niet, koninklijke hoogheid, deze keer heb ik voor de perfecte vermomming gezorgd. Ik beloof u dat die niet uit elkaar zal vallen.’ De gravin straalde. Ze gaf de koning een paar vleugels met stippels.

‘Eh...’ De koning keek ongemakkelijk naar de vermomming. ‘Is dat een lieveheersbeestjeskostuum?’

‘Inderdaad!’ Gravin Frivolien lachte en maakte een kniebuiging. ‘Een verschrikkelijk lieveheersbeestjeskostuum!’ Ze leek heel trots op zichzelf.

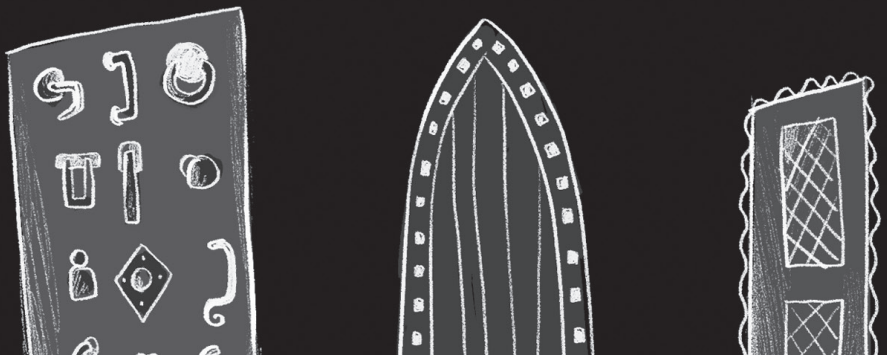
‘Ik zou een *tikkeltje* te groot kunnen zijn om voor een lieveheersbeestje door te gaan’, mompelde de koning, die zijn kostuum aantrok.

Jij bent doood, jij bent dood! Heintjes diePhone rinkelde in zijn broekzak en liet hem weten dat een of ander arm wezen zijn diensten nodig had.

‘Ik weet niet of je bereik zult hebben in het Koninkrijk van het Licht’, zei de koning. ‘Je doodvader liet me weten dat hij voor alle platte kikkers zal zorgen terwijl je weg bent.’

‘Bedankt, majesteit’, zei Heintje, die zijn diePhone in bewaring gaf aan gravin Frivolien.

De gravin stak hem in haar zak en nam toen

Emilia in haar armen. De geur van haar moeders nieuwe Slakkenlijmparfum was overweldigend.

‘O, Emilia. Wees voorzichtig daarbuiten, hé?’

‘Ja hoor, mama, maak je geen zorgen.’ Emilia glimlachte.

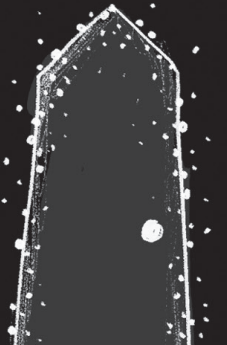
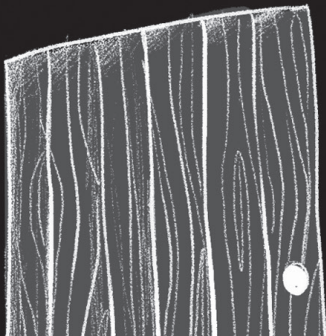
‘NATUURLIJK, DAT ENORME LIEVEHEERS-BEESTJE KAN ONS BESCHERMEN!’ Floor gniffelde.

‘En als jullie *toevallig* kruiswoordraadsels zouden zien in het Koninkrijk van het Licht, breng er dan wat mee. Ik hou van nieuwe uitdagingen!’ zei de graaf.

‘Tangijn, heb je de kaart van het Koninkrijk van het Licht?’ vroeg de koning.

‘Die gaf ik aan Floor, want zij is gek op kaarten’, bloosde Tangijn.

‘MAAK JE GEEN ZORGEN. IK PAS ER GOED OP’, antwoordde Floor. ‘ZIT NETJES OPGEROLD IN MIJN HOORN.’

‘Fantastisch!’ zei de koning. Toen trok hij een velletje glinsterend perkament uit zijn

lieveheersbeestjesvleugel: het was de aanwijzing die hij had gevonden in het Versteende Woud de nacht dat koningin Felicia was verdwenen. Er stond:

‘GLITTEROPOLIS, de stad waar de zon nooit ondergaat en waar je dromen altijd uitkomen...’

‘Kom op, we gaan op zoek naar Glitteropolis’, zei de koning.

‘Waar is de juiste deur nu weer?’ vroeg de gravin. De deuren in het huis van de Hoektanden hadden de neiging te verschuiven. Het was een kwestie van handig zijn en een kwak geluk hebben om te weten welke deur naar waar leidde.

‘Deze is het’, verkondigde ze en ze wees naar een houten deur die bezaaid was met wijnstokken. ‘Als ik het me goed herinner, zou deze jullie naar de rand van het Versteende Woud moeten leiden. Volgens de kaart van de koning...’

‘GRENST HET KONINKRIJK VAN HET LICHT AAN HET WOOD’, vulde Floor trots aan.

‘Laten we gaan’, zei Emilia en ze opende de deur. Ze ging met haar hand naar haar hoofd en gaf Pulpje een geruststellend aaitje.

Koning Vladimir woelde door Tangijns haren. ‘Kom op, zoon, we gaan mama zoeken!’

